nikest kehrust; sepärrast tahhan sind ommale kehrajaks wõtta, sa woid siin himmo pärrast kehrata, ial minna ei tahha õõlda, et liaks olled teinud". Tüdrokul hirm nahkas, pallus wägga selle wasto, laitis emma sannad hopis tühjaks ärra, ütles, et ommast tööst koggoniste ei piddand asja ollema, ja et emma wissiste ei muido kui pilkades neid sanno on räkinud; agga ei aitand palwed, ei aitand wasto tõrkuminne, anti agga Lisole wokkid ja head hulka penikessi linno kätte ja käsko pealegi: Sada nüüd kehrust ni paljo kui sõrmed suutwad ja kehha ial kannatab! — Oi, oi! oigas Liso, kui üksi jäi kambri, mis waewasse waene laps sattunud minna! Neid kahhest wokkist anti kehrajale isse wallida, kumb oiete mele pärrast piddi ollema; mollemad ollid wägga kännaste tehtud, läikisid ülle ja ülle, ja ollid üsna lodud punnasest puust; agga nende pealt tahheti ka täielist töõd. Kunninga proua käsko peale anti Lisole üht lõnga otsa märgiks, mis kui juukse karw ni penike, et seddasamma suggu lõnga piddi kehrama — oh sedda iggawat töõd, sedda otsata waewa! Agga ei peäsnud Liso muido kui piddi agga peäle hakkama, ja kehras esstimesse walloga keik se päwa wahwaste, ja nendasammoti ka teise päwa otsa, agga siiski ei pooltki wärtna täis sanud, olli lõng wägga penike; ja iggamees woib arwata, kui raske meel kehrajal, neid linna-leistkad nähhes, mis keik piddi lõngaks walmistama — kus selle kehrusse ots! Jo wesst kippus tüdroku silma ja sure murre pärrast läks ta, kui õhto sai, tule kätte, kurwa meelt lahhutama. Kunninga suurte maiade liggi olli wägga känna rohhoaed, ja selle tagga kaunikenne suur mets, kust paljo holega ehhitud teed läbbikäisid ja keiksuggu metsapuud kaswid. Seält leidis Liso melepärralist kohta, mis nattukeste kõrwale andis, kus omma kurwa mele-